

عنوان مقاله:

مطالعات شهرک مسکونی با رویکرد تعاملات اجتماعی و حس تعلق خاطر بر محیط

محل انتشار:

چهارمین کنفرانس بین المللی عمران، معماری، شهرسازی با رویکرد توسعه زیرساخت های شهری (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 107

نویسنده:

فاطمه یزدانی - دانشجو کارشناسی ارشد رشته معماری دانشگاه پردیسان فریدونکنار

خلاصه مقاله:

آدمی بطور فطری موجود اجتماعی و نیازمند روابط ناشی از آن میباشد. مجتمع های مسکونی با توجه به ماهیت و کارکرد خود از عمومیترین فضاهای مجتمع های زیستی در مقوله حفظ و توسعه ارتباطات اجتماعی محسوب میشوند. این در حالی است که در عصر جدید با گسترش شهرنشینی و دگرذیسی نظامهای سنتی، زندگی انسانها بیش از پیش به سمت خصوصی شدن سوق می یابد. در مجتمع های مسکونی فضاهای عمومی بستر، بخش عمده ای از ارتباطات و تعاملات اجتماعی افراد می باشد. حضور مثبت افراد در اجتماع سطح تعاملات مثبت اجتماعی را بالا برده و سبب ارتقاء کیفیت زندگی در محیط از طریق تقویت حس تعاون و شهروندی می گردد. محیط کالبدی نیز در ارتباط با رفتارهای انسان امکانات بالقوهای دارد. در این راستا، فضاهای عمومی مجتمع های مسکونی بعنوان محیطی که امکان حضور ساکنان درکنار یکدیگر را فراهم میکند، میتواند زمینه ساز ایجاد تعامل بین آنها شود. پایداری اجتماعی در مجتمع های مسکونی، وضعیتی است که ساکنان از زندگی درخانه و مجتمع خود رضایت داشته باشند و از همسایگی با سایر ساکنان لذت برند. در این وضعیت، مجموعه شرایط زندگی به نحوی است که با گذشت زمان تعاملات اجتماعی بیشتر می شود و اکثریت ساکنان نسبت به محل زندگی خویش تعلق خاطر و دلبستگی می یابند. در پژوهش حاضر، اصول پایداری اجتماعی و ملاک های آن در مجتمع های مسکونی و با بهره گیری از مطالعات از پیش صورت گرفته توسط سایر محققین در زمینه پایداری اجتماعی در مجتمع های مسکونی بررسی گردیده و در نهایت راه هایی برای رسیدن به این پایداری ارائه خواهد شد، روند تحقیق به این صورت می باشد که برای درک بیشتر موضوع مورد چالش از طریق مطالعات کتابخانه ای، یک سری مبانی نظری در رابطه با مفاهیمی چون پایداری اجتماعی، الگوهای کالبدی و مسکن بیان می گردد.

کلمات کلیدی:

مجتمع مسکونی، الگوهای کالبدی، پایداری اجتماعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1812294>

